

[Karen Højte Jensen]

det er familie, venner, foreninger m.v., der giver mennesker ballast. Medarbejdere i socialforvaltningerne har en opgave i at medvirke til at udbygge det sociale netværk. Vi ved, at borgere, der har problemer, opnår en bedre løsning, når deres sociale netværk er godt.

Der er ingen tvivl om, at det kommunale system kan udnyttes på en bedre måde. Der må arbejdes på tværs af sektorerne, ligesom vore forskellige institutioner må åbne sig mere, og personalet kan i langt højere grad medvirke i et bredt anlagt socialt arbejde. En række kommuner er i gang, flere må med.

Det sociale system må yde hjælp, rådgivning og vejledning til organisationer, brugergrupper og andre, som ønsker at medvirke i det sociale arbejde. Resultatet kan blive bedre og mere spændende løsninger, ofte også mindre ressourcekrævende.

Vi vil få et mere varierende udbud af foranstaltninger med større brugerindflydelse på både kvantitet og kvalitet, hvor løsninger bedre og hurtigere kan tilpasses de varierende behov.

Vi oplever i disse år, hvorledes netop begreberne selvaktivitet og selvansvar som en anden dynamo igangsætter en positiv udvikling på hele ældreområdet. Begreberne selvaktivitet og selvansvar er lige så gode inden for andre sociale områder. Sideløbende med den offentlige indsats må der bakkes op bag den private sociale indsats, som bl.a. giver rådgivning og støtte til alkoholikere, hjemløse og handicappede, mødre med småbørn og mange andre. Der ydes et værdifuldt supplement til det offentlige system, som vi gerne vil udtrykke anerkendelse af.

For at sikre færre sociale problemer må vi satse på fællesskab og forpligtelse, og vi må påtage os mere omsorg for hinanden og større medmenneskeligt ansvar.

Carsten Andersen (SF):

»Tryghed og velfærd påhviler den enkelte, men det offentlige har selvfølgelig et opbakningssystem.« Ja, det står i det næstsidste afsnit i socialministerens redegørelse (Folketingstidende 1987-88 sp. 5009) og er vel egentlig en af de vigtigste klare tilkendegivelser, der er i den redegørelse.

Jeg skal med det samme sige, at vi også finder, at der er en række gode ting i redegørelsen. Der er en række ting, som er skrevet af SF. Vi

ved ikke rigtig, om vi skal være taknemlige eller vi skal være stærkt kritiske over for, at de er blevet taget med i ministerens redegørelse. Jeg skal senere gøre rede for, på hvilken måde vi agter at bidrage til, at vi kan komme til at debattere de enkelte pinde i socialministerens redegørelse. Denne overskrift, som så er blevet skrevet med småt allerbagest: »Tryghed og velfærd påhviler den enkelte, men det offentlige har selvfølgelig et opbakningssystem« – vi har åbenlyst mistænkt regeringen for at have sådanne tanker. Vi er gang på gang blevet underholdt med, at regeringen ikke ønskede at destruere den velfærdsmodel, vi fik ved socialreformen i 1976, men at den skulle gøres menneskelig, tage højde for livskvalitet, eller som der står i redegørelsen:

»Det primære må være, at mennesker styrkes og udvikles ved egne valg og initiativer af uddannelsesmæssig, kulturel og arbejdsmæssig art, som kan opbygge tiltroen til egne ressourcer.« (Folketingstidende 1987-88 sp. 4997).

Jeg er ikke i tvivl om, at det er et citat fra SF's socialpolitiske debatpjece. Det, det kommer an på, er, hvilken ramme man sætter denne programmerklæring ind i. Hvis den overordnede socialpolitiske ramme tager udgangspunkt i tryghed, trivsel, forebyggelse og revalidering, er det helt fint, og så vil vi arbejde meget hårdt for, at vi kan få sådanne garantier for den enkeltes valgmuligheder ind. Men er rammen, som det er udtrykt: »Tryghed og velfærd påhviler den enkelte«, får dette positive lige pludselig nogle helt negative betydninger.

Der er andre nyheder. De forskellige refusionssatser for sociale ydelser bør gøres ensartede. Det lyder meget spændende. Vil ministeren ikke fortælle noget mere om disse tanker og konkretisere dem? SF kunne for eksempel tænke sig at gøre forskellige aktiviteter for truede grupper refusionsberettigede. Vi finder det absurd, at der er en lang række af de tiltag, som fungerer rundt omkring, der skal konteres på hver enkelt bistandsklients konto. Det giver kun arbejde til revisorer og jurister og andre. Hvis man kunne få projekterne ind som aktiviteter under bistandsloven, vil vi være med, og vi vil fremkomme med forslag herom senere. Tænker ministeren sig at gøre råd og vejledning refusionsberettiget og derved styrke det forebyggende arbejde? Det er noget, som vi synes det er værd at dykke meget langt ned i.